

MOMENT-OPNAMEN

DOOR NANNIE VAN WEHL.

IX.

Willy's moeder vindt 't *niet* goed, dat Willy over de ooievaarskwestie wordt ingelicht. Maar ik denk wel, dat ze zal zwichten, als 't nog een tijdje met Willy zoo doorgaat.

Gisteren was Willy met zijn moeder bij een lieve, jonge tante, die elken dag reeds zit te wachten op het kindje, dat komen zal. Ze liet Willy en zijn moeder haar mooie wiegje zien.

„O, tante! krijgt u een kindje?” vraagt Willy opgetogen.

„Ja — als de ooievaar goed op me is!”

„Hè, hou me nou niet voor den gek met dien ooievaar!” zegt Willy ongeduldig.

Moeder en tante lachen. Willy zet zijn verklaring voort: „Nee, de ooievaar heeft er niets mee te maken! *Wacht maar, ik kom er langzamerhand achter*, waar de kindertjes vandaan komen!”

Zijn moeder wordt ongerust. „Wat weet je dan, jongske?” vraagt ze.

Willy neemt 't air aan van een peinzenden kabouter, misschien wel van Wistik, die immers heel geheimzinnig doet en toch op slot van zake niets weet. „Ik weet 't nog niet precies, maar ik weet toch wel, dat de dames *eerst* een wieg moeten hebben. En dan komt het kindje van zelf.”

Vanmiddag was hij bij mij.

„Tante, wil u graag een kindje hebben?”

„O, dolgraag! Heb je er soms eentje voor me?”

„Hè!” zegt hij minachtend. „Neen, maar ik zal u helpen.”

Hij zat op den divan, kruiste zijn beenen onder zich en hief leerarend den wijsvinger van de rechterhand omhoog.

„Zorg u nu maar eerst voor een wieg. En dan na een tijdje” — op zangerigen toon — „dan krijgt u wel een kindje.”

„Een jongen of een meisje?”

„Ja, dat weet ik niet. Maar een kindje krijgt u stellig, als u maar *eerst* een wieg heb. Ja ja, ik weet 't al zoo langzamerhand! Zoo gaat 't met kindertjes krijgen!”